

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 20C/251/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115228883
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Drnáková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2022:1115228883.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave pred sudkyňou Mgr. Danielou Drnákovou v spore žalobcu: V. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. Č.. XXX, XXX XX B., právne zastúpený: JUDr. Henrieta Danišová, advokátka, Janka Alexyho 7, 841 01 Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom: Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o zaplatenie 16.598,79,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu zamietá.
- II. Súd žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 11.11.2015, upravenou podaním doručeným súdu dňa 12.04.2019 domáhala voči žalovanej náhrady škody vo výške 16.598,79 eur s 5,05% úrokom z omeškania od 13.10.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa z.č. 514/2003 Z.z.. Žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 179/2004 bol dňa 21.05.2004 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej tiež PZ) podľa § 192 ods. 1 písm. e/. Jeho služobný pomer skončil doručením uvedeného personálneho rozkazu dňa 27.05.2004. V odôvodnení personálneho rozkazu bolo uvedené, že sa tak stalo kvôli absencii v dňoch 2.,3., 6., 7.,10., 11. a 14.4.2004, kedy bez udania dôvodu nenastúpil do výkonu služby, čím porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Proti uvedenému personálnemu rozkazu podal dňa 08.06.2004 rozklad z dôvodu, že tvrdenia o zvlášť hrubom porušení služobnej prísahy sa nezakladajú na pravde. Uvedený rozklad bol zamietnutý Ministerstvom vnútra SR (ďalej tiež MV SR) dňa 03.08.2004. Následne bolo zistené, že Najvyšší súd SR na základe žaloby žalobcu rozsudkom sp. zn. 3Sž 133/2004 zo 07.04.2005 rozhodnutie MV SR z 03.08.2004 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dňa 25.10.2005 MV SR opäť zamietlo rozklad. Krajský súd v Bratislave toto rozhodnutie preskúmal a dňa 11.04.2007 ho svojím rozhodnutím sp. zn. 2S 428/2005 zrušil, čo potvrdil aj Najvyšší súd SR svojím rozhodnutím 2Sžo 91/2007 dňa 25.06.2008. Personálny rozkaz č. 179/2004 bol nakoniec zrušený MV SR rozhodnutím č.: SLV868/PK2008 z 12.12.2008 a to z dôvodu, že ako vyplynulo aj z právneho názoru Najvyššieho súdu SR - nebola naplnená podmienka hrubého porušenia prísahy.

1.1. Nadväzane na to bol s ním personálnym rozkazom riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. 2445/2008 z 19.12.2008 skončený služobný pomer podľa § 196 ods. 3 zákona ku dňu 31.07.2004. Podľa odôvodnenia podaním ORP-325/VO-2008 doručeným 19.12.2008 oznámil, že podľa § 196 ods. 3 z.č. 73/1998 Z.z. netrvá na ďalšom výkone štátnej služby. Na základe ním podanej žaloby o preskúmanie uvedeného rozhodnutia Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 3S 28/2009 zo 04.05.2010 podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastavil konanie proti rozhodnutiu č. 2445/2008 z dôvodu, že uvedeným personálnym rozkazom žalovaný iba oznámil žalobcovi skončenie služobného pomeru uvoľnením, pričom podľa súdu toto nenesie znaky správneho rozhodnutia, nakoľko má len deklaratórny

charakter a žalobca ním nebol ukrátený na svojich právach. Následne Najvyšší súd SR vyhovel jeho odvolaniu a predmetné rozhodnutie KS v Bratislave zrušil. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S 28/2009 z 15.12.2011 bol napokon personálny rozkaz č. 2445 zrušený ako nepreskúmateľný.

1.2. Dňa 15.03.2011 žalobca vzal späť svoj prejav vôle z 18.12.2008, ktorým oznámil, že netrvá na ďalšom výkone štátnej služby. Okresné riaditeľstvo PZ v Košiciach dňa 17.03.2011 rozhodlo, že jeho služobný pomer skončil dňom 31.07.2004 uvoľnením na základe § 196 ods. 3 z.č. 73/1998 Z.z.. Jeho odvolanie bolo zamietnuté rozhodnutím Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach č. KRPZ-KE-VO-245-004/2011 zo dňa 01.06.2011. Dňa 14.07.2011 podal žalobca žalobu v ktorej trval na pokračovaní služobného pomeru, následne na to boli obe rozhodnutia zrušené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/104/2011-58 z 20.09.2012, lebo sa oba orgány nevysporiadali s obsahom úkonu z 15.03.2011 s tým, že podanie žalobcu z 18.12.2008 nepovažuje za právny úkon spôsobilý vyvolať právne účinky predpokladané v § 196 ods. 3 z.č. 73/1998 Z.z. kvôli možnému uvedeniu do omylu, neurčitosti podania a nožnej absencii slobodnej vôle. Najvyšší súd SR predmetný rozsudok krajského súdu svojím rozsudkom sp. zn. 2Sžo/61/2010 z 18.12.2013 potvrdil.

1.3. Dňa 03.02.2014 bol žalobca personálnym rozkazom č. 73 riaditeľa Okresného riaditeľstva PZI v Košiciach zaradený podľa § 85 ods. 1 a 5 z.č. 73/1998 Z.z. do 1. platobnej triedy. Zároveň sa mu doba od 01.08.2004 do 02.02.2014 započítala do doby trvania služobného pomeru. Bol mu priznaný rizikový príplatok 66,50,- eur. Za čas neplatného skončenia služobného pomeru od 01.08.2004 do 02.02.2014 mu bol priznaný: od 01.08.2004 do 29.02.2008 služobný príjem, ktorý by mu vtedy patril a od 01.03.2008 do 02.02.2014 služobný príjem určený pre funkciu referent, špecifikácia stála služba. Dňa 17.03.2014 MV SR v oznámení o vypočítaní ušlej mzdy uviedlo výpočet doplatku za obdobie od 01.08.2004 do 02.02.2014.

1.4. K pasívnej vecnej legitimácie žalovanej uviedol, že okresné riaditeľstvo PZ je vnútornou organizačnou zložkou patriacou pod krajské riaditeľstvo PZ. Okresné riaditeľstvá PZ nemajú právnu subjektivitu, čo vyplýva z čl. 2 ods. 4 nariadenia ministra vnútra SR z 09.03.2009, ako aj z uznesenia ÚS SR II. ÚS 218/2011-13 zo dňa 12.05.2011. Rozhodnutím MV SR z 12.12.2012 č.p. SLV-PS-1120/2012 MV SR zrušilo k 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo PZ v Košiciach. V zmysle § 21 ods. 13 z.č. 523/2004 Z.z. práva a povinnosti rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je MV SR, ktoré sa tak stalo ich právnym nástupcom.

1.5. Žalobca tiež uviedol, že z popísaného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný postupoval nesprávne, vydával nezákonné rozhodnutia, ktoré boli rozsudkami súdov rušené. S poukazom na uvedené mu teda vznikla škoda 16.598,79 eur, ktorá pozostáva:

- z nevyplatených 2 mesiacov od 27.05.2004 do 01.08.2004 v sume 1300 eur (pri neoprávnene vyplatení sume 210,74 eur na základe žiadosti riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ Košice), - -z hodnotného 1092 eur (hodnota do 15.10.2004 podpráporčík, od 16.10.2004 do 15.10.2009 práporčík a od 16.10.2009 nadpráporčík, t.j. 60 mesiacov x 6,5 s 52 mesiacov x 13,50),
- z náhrady za dovolenku od r. 2004 v sume 6500 eur,
- z náhrady ušlej mzdy zdanenej 25%, rozdiel je 6% , v sume 6.241 eur,
- z náhrady trov právneho zastúpenia na základe rozhodnutia Krajského súdu Košice z 15.2.2011, 3S 28/2009, rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 20.09.2011, sp. zn. 6S/103/2011, rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 11.4.2007 sp. zn. 2S 428/05-35 a rozhodnutia NS SR zo 7.4.2005 sp. zn. 3Sž 133/2004 a na základe rozsudku NS SR 2Sžo 97/2007 z 25.06.2008 v sume 1465,79 eur, čo spolu predstavuje sumu 16.598,79 eur.

1.6. Listom z 09.01.2015 požiadal o zapltenie titulom škody 16.598,79 eur za nezákonné rozhodnutie. MV SR listom z 05.10.2015 na predbežné prerokovanie nároku žalobcu uviedlo, že nárok je nedôvodný. Z jeho vyjadrenia vyplýva, že žalobca počas sporu nevykonával služobný pomer, pričom z dokladu pre výpočet výsluhového dôchodku, ktorý predložil jednoznačne vyplýva, že za uvedenú dobu mu bola vyplatená mzda a preto služobný pomer trval.

2. Žalovaná v písomnom vyjadrení sa k doručenej žalobe uviedla, že žalobca ako nezákonné rozhodnutia označil personálny rozkazy č. 179 z 21.05.2004 a č. 2445 zo dňa 19.12.2008. Namietla, že nejde o nezákonné rozhodnutia, aj keď ich vydal orgán verejnej moci, avšak nie pri výkone verejnej moci. Medzi MV SR a žalobcom šlo o samostatný vzťah, keďže žalobca bol v rozhodnom období v služobnom pomere. Tieto rozhodnutia nemôžu byť skúmané podľa z.č. 514/2003 Z.z. a preto vzniesla námietku nedostatku pasívnej vecnej legitimácie. Uvedené personálne rozkazy boli vydané podľa z.č. 73/1998 Z.z. a nadriadený pri nich postupoval v zmysle uvedeného zákona, nie ako orgán verejnej moci, ide teda o vzťah služobnej, nie štátnomocenskej nadriadenosti a podriadenosti. Akékoľvek nároky vyplývajúce zo služobného pomeru príslušníkov PZ sú upravené v zákone č. 73/1998 Z.z. a uplatnenie nárokov

podľa zákona č. 514/2003 Z.z. teda žalovaná považuje za nedôvodné. Žalobca v tomto konaní nie je osobou poškodenou na účely zákona č. 514/2003 Z.z., keďže sa jedná o platové a ďalšie peňažné nároky, resp. mzdové nároky žalobcu podľa z.č. 73/1998 Z.z., o ktorých môže rozhodovať len a jedine služobný úrad žalobcu a neexistuje žiadne nezákonné rozhodnutie ani nesprávny úradný postup orgánov verejnej moci, ktorý by bol spôsobilý spôsobiť žalobcovi ujmu v jeho majetkovej sfére. Nezákonnosť žiadneho z napádaných rozhodnutí nebola nikdy konštatovaná. Účelom zákona č. 514/2003 Z.z. nie je náhrada platu, ale náhrada škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Uplatnený nárok nepredstavuje skutočnú škodu podľa Občianskeho zákonníka, nakoľko nedošlo k zmenšeniu žalobcovho majetku, jedná sa o výlučne mzdový nárok žalobcu vyplývajúci z jeho funkcie, na ktorú bol zaradený príslušným personálnym rozkazom v zmysle z.č. 73/1998 Z.z.. Žalovaná tiež uviedla, že aj keď vzťahy v oblasti štátnej služby príslušníkov PZ majú verejnoprávny charakter, nie sú vo veci služobného pomeru príslušníkov PZ voči nim výkonom štátnej správy. V týchto prípadoch dochádza k rozhodovaniu o statusových veciach príslušníkov PZ, teda ku konaniu a rozhodovaniu o veciach služobného pomeru podľa z.č. 73/1998 Z.z., v ktorom príslušné orgány nevystupujú voči podriadeným príslušníkom PZ ako orgány štátnej správy. Nie je teda možné, aby sa žalobca voči žalovanej úspešne domáhal náhrady škody podľa z.č. 514/2003 Z.z..

2.1. Ak by súd túto argumentáciu neakceptoval, žalovaná k nárokom žalobcu uviedla, že žalobca bol personálnym rozkazom č. 179 z 27.05.2004 prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. Rozhodnutím ministra vnútra SR SLV-868/PK-2008 bol tento personálny rozkaz zrušený. Personálnym rozkazom riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. 2445 z 19.12.2008 bolo oznámené, že služobný pomer žalobcu končí 31.07.2004. Keďže žalobca bol práceneschopný od 14.04.2004 do 18.07.2004, doplatok za čas neplatného skončenia služobného pomeru bol vypočítaný od 19.07.2004 do 31.07.2004, počas trvania neschopnosti na výkon služby bolo vyplácané nemocenské. Za toto obdobie činí doplatok služobného platu sumu 213,80 eur. Po odpočítaní povinných odvodov na sociálne a zdravotné poistenie a dane je čistá mzda vo výške 151,65 eur, zároveň mal žalobca nárok na príspevok za naturálne náležitosti v sume 59,09 eur, teda spolu 210,74 eur. Keďže žalobca túto odmietol prevziať, bola deponovaná na účet cudzích prostriedkov MV SR. Vyplatená bola vo februári 2009 na účet žalobcu. Čo sa týka hodnotného, poukázal na § 196 a 23 ods. 1 z.č. 73/1998 Z.z.. Predmetný § 23 ods. 1 z.č. 73/1998 Z.z. stanovuje 3 podmienky, kedy má policajt nárok na povýšenie. Žalobca bol dňa 27.05.2004 prepustený zo služobného pomeru, preto počas prepustenia nemohol a nebol ustanovený v žiadnej funkcii, nemohla mu teda ani plynúť doba výsluhy rokov v hodnosti. Z uvedeného dôvodu nie je splnená podmienka podľa § 23 ods. 1 písm. b/ z.č. 73/1998 Z.z. a preto nemohol byť povyšovaný.

Tiež žalovaná uviedla, že podľa § 196 ods. 1 z.č. 73/1998 Z.z. po zrušení prepustenia nastáva právna fikcia, že služobný pomer trvá. Zákon však priznáva len nárok na doplatenie služobného príjmu, žiadne iné nároky, napr. na dovolenku, preventívnu rehabilitáciu a pod. zákon nepriznáva. Podmienkou nároku na dovolenku je vykonávanie štátnej služby počas celého kalendárneho roka a pre výpočet pomernej časti dovolenky je podmienkou vykonávania štátnej služby počas celého kalendárneho mesiaca. V § 72 z.č. 73/1998 Z.z. sú taxatívne ustanovené doby, ktoré sa posudzujú pre vznik nároku na dovolenku za čas výkonu štátnej služby, ale v týchto nie je doba neplatného skončenia služobného pomeru v prípade, že rozhodnutie o skončení je zrušené súdom. Preto dobu neplatného skončenia služobného pomeru nie je možné považovať za čas výkonu štátnej služby, teda mu nevzniká nárok na dovolenku, resp. jej preplatenie.

Náhrada ušlej mzdy za obdobie od 01.08.2004 do 02.02.2014 bola vypočítaná podľa podkladov z Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č.p. CPKE-OP-26-004/2014-2 vo výške 104.027,01 eur a bola zdanená podľa § 6 z.č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov.

Žalovaná namietla aj nedostatok právomoci civilného súdu konať s prihliadnutím na § 3 a § 4 Civilného sporového poriadku. Služobný pomer príslušníka PZ nemá znaky súkromnoprávneho pomeru, ale verejnoprávneho pomeru, medzi príslušníkom PZ a Policajným zborom, resp. štátom ide o právny pomer štátno-služobný. Personálny rozkaz je individuálnym právnym aktom, rozhodnutím o verejnom subjektívnom práve. Ak mal žalobca za to, že mu vznikli v dôsledku konaní a postupov podľa z.č. 73/1998 Z.z. akékoľvek peňažné nároky, mal postupovať podľa 12. časti z.č. 73/1998 Z.z.. V danej veci ide o nároky žalobcu vyplývajúce zo z.č. 73/1998 Z.z., o ktorých má právomoc rozhodnúť jedine zamestnávateľ žalobcu, teda služobný úrad a nie súd, keďže peňažné nároky zo služobného pomeru príslušníka PZ sa riadia z.č. 73/1998 Z.z., o ktorých rozhoduje príslušný nadriadený, nie súd. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca žiada mzdové nároky za obdobie od 01.08.2004 do 02.02.2014, vzniela žalovaná aj námietku premlčania.

3. Žalobca v priebehu konania ďalej uviedol, že základom každého sporu je vymedzenie skutkového stavu, z ktorého sa odvíja právna kvalifikácia nároku aj pasívna legitímácia strany žalovaného. Právnu kvalifikáciu nároku ustalaťuje súd, ktorý nie je viazaný právnou kvalifikáciou strany konania a musí vyriešiť aj prípadnú konkurenciu právnych nárokov a spomedzi viacerých vybrať správnu právnú normu. Z podanej žaloby je jednoznačné čoho sa týka. Uplatňuje si nárok, ktorý by bol nespochybniteľný, ak by žalovaná postupovala v súlade so zákonom. Nezákonnosť uvedeného postupu potvrdili právoplatné súdne rozhodnutia, ktoré určili rozhodnutia a postup žalovaného za nezákonné. Nezákonnosť konania žalovanej nemôže ísť na ľarchu žalobcu. Jeho žiadosť z 09.01.2015 bola postúpená na MV SR a toto aj odpovedalo svojim podaním z 05.10.2015. Aj ostatné dôkazy nespochybniteľne preukazujú, že partnerom žalobcu bol žalovaný. Neobstojí teda tvrdenie žalovanej, že ide o mzdový nárok, ktorý vybavuje Okresné riaditeľstvo PZ. Toto nemá právnu subjektivitu. Žalovaná je teda v spore pasívne legitimovaná. Okresné riaditeľstvá PZ nemajú samostatnú právnu subjektivitu, čo vyplýva z čl. 2 ods. 2 Nariadenia ministra vnútra SR z 09.03.2009 a toto judikovali aj súdy. Rozhodnutím MV SR o zrušení rozpočtových organizácií z 12.12.2012, č.p. SLV-PS-1120/2012 MV SR zrušilo mimo iných k 31.12.2012 aj Krajské riaditeľstvo PZ v Košiciach. V zmysle § 21 ods. 13 z.č. 523/2004 Z.z. práva a povinnosti rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je MV SR a toto je ich právnym nástupcom. V zmysle už uvádzaného skutkového stavu žalovaná konala nezákonne dlhodobo, sústavne a opakovane. Toto konanie nemôže ísť na ľarchu žalobcu. Náhrada ušlej mzdy mu bola vyplatená vo februári 2014, kedy sa celý stav ustálil, pričom z výplatnej pásky zistil, že mu neboli vyplatené všetky nárokované položky. V potvrdení o zamestnaní mu bola zarátaná doba počas ktorej bol neplatne prepustený zo služobného pomeru, avšak nároky, ktoré si uplatnil a ktoré s týmto súvisia mu napriek tomu uhradené neboli. Taktiež si v konaní uplatňuje aj trovy právneho zastúpenia, ktoré nebolo vyplatené pôvodnému právnemu zástupcovi. Zo strany žalobcu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý započal od prvého nezákonného rozhodnutia v máji 2004, keď od tohto obdobia neumožnil žalobcovi vykonávať službu, produkoval následne ďalšie rozhodnutia a vyplatil aj nesprávne vyčíslenú náhradu ušlej mzdy. Nesprávny úradný postup vidí v tom, že žalovaná nezapočítala hodnotný príplatok v súlade so zákonom, tvrdila, že žalobca nemá nárok na nevyčerpanú dovolenku a poškodila mu aj v rozdiel zdanenia mzdy, ktoré by bolo nižšie, ak by boli nároky žalobcu uhrádzané riadne a včas. Ak by žalovaná postupovala správne, všetky tieto zložky by dostával riadne počas celého obdobia. V prípade uplatnených trov ide o trovy priznané mu rozhodnutiami súdu v správnom konaní, ktoré doložil. Ak by tieto boli zaplatené, neboli by uvedené v žalobe a je na žalovanej preukázať ich úhradu.

4. Žalovaná v konaní doplnila svoje vyjadrenie keď uviedla, že nemohla zamestnávať žalobcu keď prebiehalo súdne konanie. Nešlo o nezákonný postup, rušené boli druhostupňové rozhodnutia a rozhodnutie bolo ponechané na MV SR, ako vec posúdi. Po skončení boli žalobcovi riadne priznané nároky, tieto si nemôže uplatňovať dva krát. K rozdielu v zdanení uviedla, že sa vždy zdaňuje za aktuálne obdobie a teda tento nárok je tiež nedôvodný, nároky z dôvodu súdneho konania nebolo možné vyplácať priebežne. K uplatnenému nároku na náhradu trov v správnych konaniach uviedla, že tieto boli žalobcovi riadne uhradené. Ak by žalobca mal za to, že neboli vyplatené, mohol žiadať žalovanú, ale to sa nestalo, nárok si mohol v takom prípade uplatniť súdnou cestou. Ak by súdy v správnom súdnictve mali hneď za to, že šlo o nesprávny postup, zrušili by prvo aj druhostupňové rozhodnutie, ale rušili len druhostupňové, keďže bolo potrebné nejaké skutočnosti ešte objasniť a rozhodnutie nechali na MV SR. Nie je teda pravdou, že by 10 rokov postupovali protiprávne.

5. Súd vykonal stranami označené dôkazy a to oboznámením sa s predloženými listinnými dokladmi: odpoveď MV SR k žiadosti o predbežné prerokovanie č. KM-OPS1-P-17/2015 z 05.10.2015, žiadosť žalobcu o náhradu škody z 09.01.2015, výpočet ušlej mzdy od MV SR zo 17.03.2014, výplatné pásky žalobcu za február a marec 2014, personálny rozkaz č. 73 z 03.02.2014, rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžo/61/2012 zo dňa 18.12.2012, rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/104/2011-58 zo dňa 20.09.2012, rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach č. KRPZ-KE-VO-245-004/2011 z 01.06.2011, rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. ORPZ-KE-VO-171/2011 zo 17.03.2011, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 28/2009-56 zo dňa 15.02.2011, uznesenie NS SR sp. zn. 2Sžo 192/2010 zo dňa 03.11.2010, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 28/2009-36 zo dňa 04.05.2010, personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. 2445 zo dňa 19.12.2008, rozhodnutie MV SR č.p. SLV-868/PK-2008 z 1.12.2008, rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžo 91/2007 zo dňa 25.06.2008, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 428/05-35 zo dňa 11.04.2007, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3SŽ 133/2004 zo dňa 07.04.2005, personálny rozkaz ministra

vnútra SR č. 179 z 21.05.2004, podanie Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach z 21.1.2015 a potvrdenie o zamestnaní z 10.04.2014.

6. Súd mal v konaní po oboznámení sa s obsahom listinných dokladov a na základe zhodných tvrdení strán za preukázané, že

6.1. Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 179 z 21.05.2004 bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ z.č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, pričom v tomto bolo uvedené, že služobný pomer končí dňom doručenia rozhodnutia, ktoré žalobca prevzal dňa 27.05.2004.

6.2. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 3SŽ 133/2004 zo dňa 07.04.2005 zrušil rozhodnutie ministra vnútra SR z 03.08.2004 č.p.: KM-129-PK/04, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu voči personálnemu rozkazu č. 179 z 21.05.2004 a vrátil vec MV SR na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 3846 Sk.

6.3. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 2S 428/05-35 zo dňa 11.04.2007 zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného (MV SR) č. KM-114/PK-05 z 25.10.2005, ktorým správny orgán potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 122 zo 06.03.2004, na základe ktorého bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ a zároveň rozhodol, že rozklad podaný žalobcom ako nedôvodný zamietá. Krajský súd preto vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 4.032,- Sk.

6.4. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2Sžo 91/2007 zo dňa 25.06.2008 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 428/2005-35 zo dňa 11.04.2007 a zaviazal žalovaného (MV SR) zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 1655 Sk.

6.5. MV SR rozhodnutím SLV-868/PK-2008 zo dňa 12.12.2008 zrušilo personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 179 z 21.5.2004.

6.6. Personálnym rozkazom riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. 2445 zo dňa 19.12.2008 bolo podľa § 196 ods. 3 z.č. 73/1998 Z.z. oznámené, že žalobca dňom 31.07.2004 skončil služobný pomer príslušníka PZ v štátnej službe uvoľnením.

6.7. Uznesením NS SR č. 2Sžo 192/2010 zo dňa 03.11.2010 Najvyšší súd SR zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 28/2009-36 zo dňa 04.05.2010, ktorým tento súd zastavil konanie vo veci žaloby žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. 2445 z 19.12.2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6.8. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 28/2009-56 zo dňa 15.02.2011 bolo rozhodnutie MV SR č. 2445 zo dňa 19.12.2008 zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, pričom žalovanému (MV SR) bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania 322,05 eur.

6.9. Rozhodnutím riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. ORPZ-KE-VO-171/2011 zo 17.03.2011 bolo rozhodnuté, že žalobca skončil dňom 31.07.2004 služobný pomer príslušníka PZ uvoľnením na základe § 196 ods. 3 z. č. 73/1998 Z.z..

6.10. Rozhodnutím Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach č. KRPZ-KE-VO-245-004/2011 z 01.06.2011 bolo odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. ORPZ-KE-VO-171/2011 zo 17.03.2011 zamietnuté a napadnuté rozhodnutie bolo potvrdené.

6.11. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 6S/104/2011-58 zo dňa 20.09.2012 zrušil rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach č. KRPZ-KE-VO-245-004/2011 z 1.6.2011, ako aj rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. ORPZ-KE-VO-171/2011 zo 17.3.2011 a vec vrátil Krajskému riaditeľstvu PZ v Košiciach na ďalšie konanie, pričom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania 827,32 eur.

6.12. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2Sžo/61/2012 z 18.12.2013 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/104/2011-58 zo dňa 20.09.2012, pričom účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

6.13. Personálnym rozkazom riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. 73 zo dňa 03.02.2014 bol žalobca ustanovený dňom 03.02.2014 do funkcie referent Obvodného oddelenia PZ Košice Západ odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach s miestom výkonu štátnej služby v Košiciach, so zaradením do 1. platobnej triedy, so zápočtom doby od 01.08.2004 do 02.02.2014 do doby započítateľnej odbornej praxe ako doba trvania služobného pomeru v ozbrojenom bezpečnostnom zbore, bol mu priznaný rizikový príplatok vo výške 66,50 eur, s určením, že za čas od 01.08.2004 do 02.02.2014 mu patrí od 01.08.2004 do 29.02.2008 služobný príjem podľa z.č. 73/1998 Z.z., ktorý by mu v tom čase patril a od 01.03.2008 do 02.02.2014 služobný príjem určený pre funkciu referent, špecifikácia stála služba v tabuľke zloženia a počtov Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach.

6.14. MV SR listom zo 17.03.2014 vypočítalo žalobcovi doplatok ušlej mzdy za obdobie od 01.08.2004 do 02.02.2014.

6.15. MV SR, Centrum podpory Košice dňa 10.04.2014 vydalo žalobcovi potvrdenie o zamestnaní podľa ktorého bol žalobca u neho zamestnaný od 15.10.1995 do 24.03.2014, pričom ku dňu ukončenia pracovného pomeru bolo žalobcovi započítaných pre účely nároku na dovolenku 23 rokov a 161 dní doby trvania pracovného pomeru.

6.16. Žalobca listom z 09.01.2015 adresovaným Okresnému riaditeľstvu PZ v Košiciach požiadal o náhradu škody 16.598,79 eur. Podaním Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach z 21.1.2015 bolo žalobcovi oznámené, že jeho žiadosť bola postúpená na Kanceláriu MV SR. K žiadosti o predbežné prerokovanie nároku MV SR podaním z 05.10.2015 uviedlo, že túto považuje za nedôvodnú.

7. Žalobca na pojednávaní navrhol doplniť dokazovanie zaviazaním žalovanej predložiť výpočet náhrady za nevyčerpanú dovolenku a výpočet príplatku za hodnotu za celé obdobie od roku 2004 do februára 2014, ktoré by žalobcovi patrili, keby mohol riadne vykonávať štátnu službu. Keďže uvedené dôkazy neboli potrebné pre rozhodnutie vo veci samej, súd z dôvodu ich bezúčelnosti, s poukazom na zásadu hospodárnosti a efektívnosti konania rozhodol, že tento návrh na doplnenie dokazovania nevykoná.

8. Základ uplatneného nároku žalobcu súd posúdil podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

8.1. Podľa § 1 písm. a/ z.č. 514/2003 Z.z., tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 2 z.č. 514/2003 Z.z., na účely tohto zákona

a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,

b) orgán verejnej moci je

1. štátny orgán,

2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

Podľa § 5 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 cit. z.č. 514/2003 Z.z.,

(1) Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

(2) Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu skončenia žalobcom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 25 ods. 4 z.č. 514/2003 Z.z., spory vzniknuté z právnych vzťahov upravených týmto zákonom rozhodujú súdy, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len "príslušník informačnej služby"), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "príslušník bezpečnostného úradu") a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky.

9. V konaní nebol sporný skutkový stav spojený s vydaním personálnych rozkazov č. 73 z 03.02.2014 a č. 2445 z 19.12.2008 tak ako je uvedený v bodoch 6.1. až 6.16 tohto rozsudku. Žalovaná v konaní namietla právomoc súdu na prejednanie takéhoto nároku, pričom súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, keď uvádza, že všeobecný súd má právomoc na prejednanie nároku uplatneného podľa z.č. 514/2003 Z.z. a to v zmysle § 1 a § 2 Civilného sporového poriadku aj s poukazom na vyššie uvedený § 25 ods. 4 z.č. 514/2003 Z.z. Súd má teda právomoc preskúmať dôvodnosť vzneseného nároku a o tejto rozhodnúť.

10. Žalovaná v konaní zároveň namietla svoju pasívnu vecnú legitímáciu a to z dôvodu, že nárok žalobcu nie je možné posúdiť ako dôvodný podľa z.č. 514/2003 Z.z., keďže v súvislosti s uvedeným postupom MV SR a vydanými personálnymi rozkazmi nešlo o výkon verejnej moci a uplatnené nároky predstavujú mzdové nároky žalobcu podľa z.č. 73/1998 Z.z.. Súd teda primárne skúmal, či je daná pasívna vecná legitímácia žalovanej k čomu uvádza, že žalobca sa svojho nároku v zmysle podanej žaloby domáhal v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Aj keď žalobca dôvodne uviedol, že je povinnosťou súdu právne nárok kvalifikovať na základe uvedeného skutkového stavu, nie je táto povinnosť súdu bezbrehá a nad rámec návrhu. Žalobca vymedzil žalobu skutkovo a okruhom účastníkov, keď ako žalovanú označil Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom vnútra SR, čo svedčí nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Súd skúmal povahu uplatneného nároku a to, či je možné právny vzťah, z ktorého mal žalobcovi takto uplatnený nárok vzniknúť podriaďiť pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z.. Stotožnil sa pritom s argumentáciou žalovanej o nedostatku jej pasívnej vecnej legitímácie, keď po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca si v konaní uplatnil mzdové nároky zo služobného pomeru príslušníka PZ. Na uvedené nároky sa vzťahuje zákon č. 73/1998 Z.z.. Medzi žalobcom a MV SR bol v rozhodnom čase služobno-právny vzťah podľa § 2 ods. 1 predmetného zákona č. 73/1998 Z.z.. Predmetný vzťah je vzťahom špecifickým, svojou povahou obdobným k vzťahu zamestnaneckému s určitými modifikáciami, ktoré síce môžu evokovať určité rysy výkonu verejnej moci z dôvodu, že v postavení „zamestnávateľa“ je orgán verejnej moci, ale o verejnú moc v ponímaní zákona č. 514/2003 Z.z. nejde. Preto požiadavka žalobcu na náhradu škody, ktorá sa má odvíjať od podľa žalobcu nezákonných personálnych rozkazov č. 73 z 03.02.2014 a č. 2445 z 19.12.2008 a nesprávneho úradného postupu žalovanej od vydania prvého personálneho rozkazu č. 73, ktorý mal spočívať v tom, že od tohto obdobia nebolo umožnené žalobcovi vykonávať službu a boli produkované následné ďalšie rozhodnutia a napokon bola vyplatená aj nesprávne vyčíslená náhrada ušlej mzdy a neboli priznané žalobcom uplatnené nároky a teda súvisí so skončením štátnej služby príslušníka PZ, nemôže byť posudzovaná ako zodpovednostný vzťah verejnoprávnej povahy vyplývajúci z úradného postupu orgánu pri výkone verejnej moci, na ktorý by bolo možné aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Prípadné pochybenie príslušného služobného orgánu pri

priznaní, resp. výpočte žalobcom uplatnených nárokov (mimo náhrady trov priznaných v správnom konaní) nemôže byť napravené žalobou žalobcu o náhradu škody podľa z.č. 514/2003 Z.z., keďže nešlo o výkon verejnej moci (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/516/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 21Cdo 1010/2000).

11. K nároku žalobcu na náhradu trov právneho zastúpenia uplatnených z dôvodu ním tvrdeného nevyplatenia mu týchto trov priznaných mu v správnych konaniach na základe rozhodnutia Krajského súdu Košice z 15.2.2011, 3S 28/2009, rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 20.09.2011, sp. zn. 6S/103/2011, rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 11.4.2007 sp. zn. 2S 428/05-35 a rozhodnutia NS SR zo 7.4.2005 sp. zn. 3SŽ 133/2004 a na základe rozsudku NS SR 2Sžo 97/2007 z 25.06.2008 spolu v sume 1465,79 eur súd uvádza, že uvedený nárok na náhradu trov konania už bol žalobcom uplatnený a priznaný v predmetných správnych konaniach, kde bolo na ich úhradu zaviazané Ministerstvo vnútra SR ako žalovaná strana. Nie je preto možné o týchto opätovne rozhodovať a zaviazvať na ich plnenie iný subjekt - v tomto prípade v konaní žalovanú Slovenskú republiku v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., preto súd aj v tejto časti námietku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej súd vyhodnotil ako dôvodnú.

12. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že v konaní nie je daná pasívna vecná legitímácia žalovanej a preto žalobu žalobcu zamietol.

13. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda podľa úspešnosti žalovanej v spore, keď žalovaná bola v konaní plne úspešná. Súd žalovanej však nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolacie dôvody).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.